

Zwracam się z prośbą o pomoc w zaprojektowaniu naszego mieszkania. Jesteśmy czteroosobową rodziną. Jeden z synów jest niepełnosprawny i porusza się na wózku. Musieliśmy więc znaleźć mieszkanie na parterze. Potrzebujemy czterech pokoi, a ponieważ na naszym osiedlu nie było takich mieszkań, udało się nam kupić dwa sąsiadujące mieszkania dwupokojowe (każde o powierzchni 45,1 m²). Musimy je połączyć i przebudować tak, aby powstały pokoje dla synów, sypialnia dla nas i pokój dzienny. Wnętrze musi być dostosowane do potrzeb osoby niepełnosprawnej poruszającej się na wózku.

2 x 45,1 m²

A

DLA OSOBY NIEPEŁNOSPRAWNEJ

Zaprojektowanie układu funkcjonalnego mieszkania powstałego z połączenia dwóch mieszkań nie jest łatwe. Utrudnieniem jest dzieląca wnętrza ściana konstrukcyjna oraz usytuowane centralnie pionory wodno-kanalizacyjne i wentylacyjne dwóch łazienek.

Mieszkanie musi być tak zaprojektowane, aby osoba niepełnosprawna mogła bez trudu korzystać ze wszystkich pomieszczeń. W każdym wnętrzu trzeba zapewnić możliwość pełnego obrotu wózka inwalidzkiego (okrąg o średnicy 150 cm). Drzwi powinny mieć szerokość co najmniej 90 cm (najwygodniejsze są przesuwne), nie należy też stosować progów.

Tych zasad należy szczególnie przestrzegać, projektując łazienkę. Trzeba przewidzieć miejsce na odstawienie wózka koło sedesu. Brodzik powinien być dość duży (100 x 100 cm) i wpuszczony w posadzkę tak, aby można było wjechać do niego na wózku.

WERSJA A

Mieszkanie po połączeniu miało dwa wejścia – z jednego z nich zrezygnowano. Nad drzwiami wejściowymi i drzwiami do łazienki zbudowano pawlacz. Z obu stron drzwi wejściowych ustawiono szafy ubraniowe.

Przestronna kuchnia z jadalnią została urządzona w miejscu dawnej kuchni jednego z mieszkań. Na środku stanął stół. Wszystkie niezbędne urządzenia kuchenne: zlewozmywak, zmywarka, kuchenka z piekarnikiem są umieszczone w jednym narożniku, w pobliżu pionu wodno-kanalizacyjnego i kanału wentylacyjnego. W drugim narożniku stoi lodówka. Na ścianie między oknem a drzwiami ustawiono rząd szafek przykrytych długim blatem roboczym.

Przez kuchnię z jadalnią prowadzi przejście do pokoju starszego dziecka. Zmieścili się tu szafa, tapczan, komoda, półki na książki i blat do pracy.

B

Z przedpokoju wchodzi się do osobnego w.c. z wnęką na płytką pralkę. Nad nią zawieszono półki na środki czystości. Wnękę można zamknąć ażurowymi drzwiami.

W pokoju dziennym zmieścili się sofa, fotele, półki na książki i telewizor. We wnęce powstałej dzięki zmniejszeniu jednej z łazienek wygospodarowano kąt do pracy przy komputerze.

Z pokoju dziennego jest przejście do korytarzyka prowadzącego do pokoju niepełnosprawnego dziecka, łazienki i sypialni rodziców.

Pokój dziecięcy ma balkon. Wszystkie sprzęty są łatwo dostępne dla osoby poruszającej się na wózku. Łazienka spełnia normy pomieszczenia sanitarnego dla osób niepełnosprawnych.

Ponieważ mieszkanie znajduje się na parterze, można było zlikwidować nieużywany pion kominowy, a dodatkowy kanał wentylacyjny w łazience, do którego podłączyłam sypialnię rodziców, zacząć 30 cm pod sufitem. W ten sposób zyskano więcej przestrzeni.

Sypialnia rodziców jest pomieszczeniem bez okna. W obu bocznych ścianach zaprojektowano otwory, w które wstawiono okna z potrójną szybą (lepiej tłumią dźwięki). Po ich otwarciu można wietrzyć pokój poprzez pokoje dziecięce. Okna można zastąpić żaluzjami.

Zaletą rozwiązań zaproponowanych w tej wersji są stosunkowo duże pomieszczenia, ponieważ bardzo niewiele miejsca pozostawiono na komunikację. Wszystkie wnętrza są łatwo dostępne dla osoby niepełnosprawnej, mieszkanie oprócz łazienki ma dodatkowe w.c. Minusem jest brak zewnętrznego okna w sypialni rodziców.

WERSJA B

Przedpokój jest węższy niż na planie wyjściowym, ale nadal jego szerokość umożliwia obrót na wózku. Naprzeciwko drzwi wejściowych zmieściła się szafa na odzież wierzchnią, a w rogu siedzisko

i wieszak. Dzięki temu w miejscu dawnej łazienki mogła powstać kuchnia otwarta na pokój dzienny. Wyposażono ją w półtorakomorowy zlewozmywak, zmywarkę, lodówkę i kuchenkę. Blat roboczy ma dużą powierzchnię. W kuchni ustawiono również pralkę, ponieważ w tej wersji przebudowy nie mieści się w łazience. Niestety, nie udało się uzyskać 150 cm odległości między kuchennymi szafkami, przepisowej, by można obrócić wózek inwalidzki. Osoba niepełnosprawna będzie musiała wyjeżdżać tyłem (na szczęście nie jest to duża odległość).

Na granicy kuchni i pokoju dziennego stanął stół. Z pokoju dziennego przechodzi się do korytarzyka prowadzącego do łazienki, pokoju niepełnosprawnego dziecka, sypialni rodziców, kącika do pracy przy komputerze i schowka. Łazienka, tak jak w poprzedniej wersji, jest w pełni przystosowana do potrzeb osoby niepełnosprawnej. W pokoju dziecka zmieścili się tapczan, półki na książki, szafa i biurko. Wszystkie sprzęty są łatwo dostępne z wózka inwalidzkiego. Dwa pomieszczenia, które nie mają bezpośredniego doświetlenia, to schowek i kącik komputerowy. Zamykane są suwanymi drzwiami. Sypialnia rodziców jest przestronna, z dużym podwójnym łóżkiem i szafą garderobianą, zajmującą całą szerokość pokoju. Pokój starszego dziecka powstał w miejscu dawnej kuchni. Zmieścili się w nim szafa z przesuwными drzwiami, regały na książki, duże biurko, wersalka, stolik, a pod oknem fotel z lampą do czytania.

Zaletą rozwiązań zaproponowanych w wersji B jest przestronna sypialnia rodziców z oknem, schowek i nieco większy niż w wersji A kącik komputerowy. Wadą – więcej miejsca przeznaczonego na komunikację, brak dodatkowego w.c. i kuchnia mniej wygodna dla osoby poruszającej się na wózku.

Krystyna Mikołajska
Plany: Rafał Nowak